

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 247/03-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť A. J., bytom Š., zastúpenej komerčnou právničkou JUDr. L. B., B. B., vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Se 151/02-Sn, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. J.

- a) v časti namietajúcej porušenie jej základného práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky **o d m i e t a** ako podanú oneskorene;
- b) v časti namietajúcej porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. novembra 2003 doručená sťažnosť A. J., bytom Š. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej komerčnou

právničkou JUDr. Ľ. B., B. B., vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Se 151/02-Sn. V uvedenom konaní krajský súd 25. novembra 2002 vydal na návrh sťažovateľky platobný rozkaz, ktorý bol nesprávne doručený subjektu, ktorý nebol účastníkom konania. V dôsledku vyhlásenia konkurzu na odporcu 5. decembra 2002 sa konanie zo zákona prerušilo a následne krajský súd uznesením č. k. 1 Se 151/02-Sn-31 platobný rozkaz zrušil. Sťažovateľka podala vo veci odvolanie, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 2 Obo 54/03 rozhodnutie krajského súdu potvrdil. Sťažovateľka tvrdí, že postupom krajského súdu bolo porušené ňou označené základné právo, a to tým, že postupom v rozpore so zákonom (§ 36b písm. a) Občianskeho súdneho poriadku) spôsobil zbytočný prietah v konaní, ako aj tým, že v dôsledku jeho postupu došlo aj k znemožneniu využitia jej práva na verejné prejednanie veci v senáte. Konečným dôsledkom porušenia základného práva sťažovateľky je súčasná nemožnosť priznania uplatneného práva, pretože medzitým došlo k vyhláseniu konkurzu na odporcu (5. decembra 2002). Okrem vyslovenia porušenia základného práva priznaného v čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľka požaduje aj priznanie finančného zadosťučinenia minimálne vo výške zbytočne zaplatených súdnych poplatkov, a to 12 500 Sk.

II.

Ústavný súd každú sťažnosť predbežne prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či nie je daný niektorý z dôvodov na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 cit. zákona.

Medzi tieto dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde patrí nedostatok právomoci, oneskorené podanie sťažnosti a jej zjavná neopodstatnenosť.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu na rozhodovanie o porušení základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb je subsidiárna, t. j. je daná vtedy, ak o tomto porušení nerozhoduje iný súd. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Za oneskorene podanú sťažnosť sa považuje podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť, ktorá bola podaná po uplynutí dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považuje ústavný súd v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou takú sťažnosť, ak „celková doba konania pred súdom... nesignalizovala reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania takú intenzitu porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na verejné prerokovanie veci krajským súdom, odmietol pre nedostatok právomoci, nakoľko sťažovateľka mala a mohla využiť na uplatnenie ochrany tohto svojho základného práva účinný právny prostriedok v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde v systéme všeobecných súdov.

Okrem toho sťažovateľka namieta postup súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na verejné prerokovanie veci, a to v čase rozhodovania krajského súdu 25. novembra 2002 a 15. januára 2003; sťažovateľka sa o porušení tohto jej základného práva musela najneskoršie dozvedieť dorúčením rozhodnutia najvyššieho súdu 30. júna

2003 a jej sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 21. novembra 2003, t. j. po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti.

Ďalšiu časť sťažnosti sťažovateľky ústavný súd odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Okrem označenia porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov neuviedla na podporu svojho tvrdenia žiadne argumenty. Navyše zo sťažnosti nevyplývalo, že by sa na prietahy krajského súdu sťažovala na orgány štátnej správy súdov podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na rozhodnutie ústavného súdu bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2003